

изучи на занаята; за това върви слѣдъ мене, да та заведѣ азъ нѣйдѣ си и да видишь какво ще сполучишь.» Ковачьтъ увѣренъ на думитѣ му, пристана, а дявольтъ го заведе до кѣщата на единъ богатъ търговецъ, дѣто каза на оногова: »майсторе, ти почакай тукъ на вратата пѣкъ азъ щѣ вляза вѣтрѣ.« Слѣдъ малко ето го, че износи едно сѣндѣче, пълно съ жълтици и му го подава: »Земи това и скоро си иди у дома; азъ ти благодарѣ че ма изучи и щѣ си търсеж вече работа; остани си сбогомъ!« Това издума дявольтъ и са невидя вече.

Горкій ковачъ, безъ да са огади каква ще му бѣде сѣтнината, отиде си обрадвавъ, напусти занаятъ и сичко, та живѣяше раскошно.

Подиръ нѣкой день дявольтъ прѣсторенъ пакъ на единъ момѣкъ, дохожда ушь да обиде майстора си, когото и покани да отидѣтъ на друго мѣсто, дѣто сѣ тѣй ще сполучи имане. Ковачьтъ засладенъ отъ първото, послушна побратима си и отиде слѣдъ него. Дявольтъ пакъ го заведе до една богатека кѣща и го остави на вратата, а самъ си влѣзе вѣтрѣ и ето го износи единъ по-голямъ сѣндѣкъ, когото натовари върху гърба на ковача и помогна му да го занесе у дома си.—»Това ти стига, майсторе, по нынѣ живѣй охално и поменувай слугата си,« рече му дявольтъ и трѣгна да си отиде.—»Да си живѣ и здравъ синко, отговори му ковачъ; това ми стига и артисва, току да съмъ живѣ да ямъ и да пѣж и да та благославямъ, за дѣто ма отѣрва отъ тойзи цигански занаятъ.« Сѣтнѣ ст здрависахъ, и на трѣгване дявольтъ са врече какво честичко ще го обихожда, и ако би да свърши това имане, той пакъ ще му помогне. Но да видимъ сега дѣ ще му излѣзе края.

Двамината онія търговци, на които са открадохъ паритѣ само слухтяхъ безъ да обадытъ нѣкому, че имъ са изгубихъ паритѣ. Тѣй са чюдѣхъ какъ е станало като нѣмаше ни врата ни прозорци строшени на